

# Galicia Encantada



ANIVERSARIO  
2005 \* 2025  
Enciclopedia de Fantasia Popular de Galicia

## Seres míticos

### CATEGORÍAS RELACIONADAS

#### *O Lobishome de Cervantes*

©Versión en verso da autoría de Xesús Trashorras.

Conta a lenda que vai tempo,

polas terras de Cervantes,

un lobishome arnal

grandes estragos facía.

Moitos años e carneiros

levaba xa degolado,

mais ninguén era capaz

de a vista botarlle encima.

Por aquel entón moraba,

nunha aldea das montañas,  
desta fragosa bisbarra,  
un home de grande xenio.  
Ía xa para ben tempo  
que o fillo deste veciño  
da súa aldea faltaba,  
ninguén sabía o por que.  
Estaba o pai preocupado,  
razón non daba do caso,  
ata que un día lembrouse  
dunha maldición pasada.  
Conta a xente da contorna  
que a historia que sucedeu,  
máis ou menos veu a ser,  
a que aquí vos participo.  
O home de quen falamos,  
como xa dixen denantes,  
era xoto de carácter,  
enrabechaba por todo.  
Era un mozallón o fillo,  
bo rapaz, traballador,  
mais tamén de xolda, amante,

onde as nenas cortexar.

Cada cousa a seu tempo,  
era a opinión do mancebo,  
pero o pai con este dito,  
non concordaba, e rifaban.

Un día o enfrontamento  
alcanzou cotas maiores.

Á festa de Pedrafita

o mozo devecía ir.

O pai teimaba que había  
unha queima que facer;  
o fillo que era pecado,  
en festivo traballar.

Ninguén quería ceder,  
pai e fillo se enlearon  
nunha forte discusión.

Exaltado, o vello dixo:

- Vaite, vaite para festa,  
e permita Deus que andes  
atrás das lobas, o mesmo,  
coma tras das mozas vas”

Nunca tal dixera o home!

Pasadas xa unhas noites,  
desacougado o rapaz,  
cara o monte colleu rumbo.  
En chegando a un lamazal  
envorcallouse na herba  
polo orballo humedecida.  
Creto non daba do feito.  
Cando tratou de se erguer,  
xa non o puido facer,  
e a catro pés a correr,  
presto botou para o cume.  
O pai co paso do tempo  
lebrouse da maldición  
e a unha que por meiga tiñan,  
decidiu ir consultar.  
Moi mal lle prestou á vella  
o que lle fixera ao mozo;  
non hai peor maleficio  
que o dun pai para o seu fillo.  
- Non se pode maldicir  
xamais o teu propio sangue.  
Sangue lle has de facer,

pero sen dano causar.

Isto foi o que a bruxa,  
severa, lle dixo ao vello;  
este moi meditabundo  
para a casa se marchou.

Polo camín acordou,  
que ao monte debía ir  
na mesma noite seguinte  
sen máis tempo que perder.

Armado cun bo coitelo,  
levou consigo un rexelo  
á procura daquel lobo  
no que o fillo se volvera.

A carón dunha toxeira  
atou o coitado año,  
agochándose entre as uces,  
a faca, xa preparada.

A media noite o rexelo  
comezou a estarrecer,  
era o lobo que chegaba  
a trabar en carne mol.

En vendo isto, o ancián,

virándose cara o lobo,

no lombo espetoulle o ferro;

grande cortada lle fixo.

Ao colo, botoulle os brazos,

exclamando – Fillo, fillo!

e pedíndolle perdón.

Moito salaiaba o vello!

Decontado o pelexo,

pola ferida se abriu,

desprendéndose do corpo

coma se for un folecho.

Tras unha sacudidiña

e un enlamarase entre as uces,

por fin de novo o rapaz

recuperou o seu ser.

Desta maneira remata

a historia do lobishome,

non sei o que hai de certo,

a min así mo contaron.